

muneskat. Ved den kommunale Beskatning er Maaden, hvorpaa det laves, imidlertid en noget anden. Der skal man formindske den kommunale Indtægtsmasse, og det sker ved, at de enkelte smaa Skatteydere faa et Fradrag. Der er ogsaa den Ulempe med § 1, at Sogneraadene ikke ville faa Lejlighed til at skønne over den Kilde, hvorfra Indtægten er runden. Det er en Selvfølge, at der kan være Forskel paa to lige store Indtægter. Den Landarbejder, der tjener 600 Kr. ved strengt Daglejerarbejde, skal selvfølgelig have et meget stort Fradrag, men hans Nabo kan være en Mand med en Indtægt af 600 Kr., der kommer af sig selv ind ad Dørene. Jeg kender et Tilfælde, hvor en Mand havde bortforpagtet sin Gaard, og han fik en saa stor Forpagtningsafgift, at han kunde have en 5—600 Kr. at leve af og leje sig ind i en Stue, ryge sin Pibe og ingen Ting bestille. Saadanne Indtægter er der ingen Mening i at gøre skattefri, men de blive ogsaa skattefri efter Forslaget. Sogneraadene skulle have fri Hænder til at skønne over Indtægtsarten, for der er voldsom stor Forskel. Jeg tror derfor ogsaa, Forslagsstillerne kunne være overbeviste om, at vore Sogneraad, navnlig ovre i Jylland, ville være aldeles bestemt imod deres Forslag.

Det gælder, som sagt, at bevare det gode Lejlighedsprincip, vi altid have haft i den kommunale Beskatning, og det findes til alt Held ogsaa i den endnu. Det kan være, at Lejlighedsprincippet ikke er stort nok, men saa ere vi vist alle villige til at gøre det større, og den simpleste Ændring, der vilde kunne rette alt, var at sætte Grænsen for det fri Skøns Anvendelse højere op, f. Eks. paa Landet til 1,000 Kr. og i Byerne til 1,200 Kr. eller maaske noget højere, saa kunde de kommunale Raad ligne lige saa frit som under det gamle System.

Den Ændring i samme Lov, som de ærede Forslagsstillere have foreslaaet i § 2, skal jeg ikke opholde mig ved. Jeg skal blot sige, at naar man først er klar over, at nu er Tidspunktet kommet til at foretage Ændringer i Skattelovene, og at Ændringerne skulle gaa i den og den Retning, er dette ogsaa en Vej at gaa at give Sogneraadene større Albuerum, og det vil da være muligt, at man kommer til at gaa noget i den her antydede Retning. Derfor skal jeg ikke udtale mig om det.

Men § 3 i det foreliggende Forslag synes jeg ikke er rigtig heldig. Jeg kan

i det hele ikke forstaa § 3. Det ser ud til, at alle Møller, Købmandsforretninger og større Fabrikker og den Slags Bygninger for Fremtiden skulle være fri for at svare Ejendomsskyld til Kommunen. Jeg antager, at det er de ærede Forslagsstilleres Mening, at de ogsaa skulle være fri for Ejendomsskyld til Amtet, for baade Skat til Amt og til Kommune regnes jo for kommunale Byrder, og dersom det er de Herrers Mening, synes jeg, de gøre en meget stor Uret. Vi have alle tidligere høvdet, at det, det drejede sig om, var at faa Lighed i Grundbeskatning, at faa en Værdibeskatning, der hvilede lige paa alle Grunde i Landet, og saa synes jeg, der ikke er god Mening i at tage en Del store Værdier frem, Værdier, der mange Gange kunne løbe op til 100,000 Kr. og derover, og sige til dem: I skulle ikke betale Grundskat til Kommune eller Amt, nej lad Husmændene og Gaardmændene være ene om at betale det. Det synes jeg ikke er et retfærdigt Princip.

Den sidste Ændring til Loven er den Fradragsskala, som findes angaaende Loven om Ejendomsskyld. Den Fradragsskala, der findes i den bestaaende Lov, har jeg aldrig betragtet som tilfredsstillende, af flere Grunde. For det første stænder den for tidligt, ved 12,000 Kr. Det er ikke rigtigt. Ejendomme, der drives som Landejendomme, tabe nemlig ikke i Værdi, inden man kommer op over 20,000 Kr., saa naar de smaa have større Værdi end de store, blive de ved at have den Værdi op til 20,000 Kr. Dernæst er det efter min Mening ikke rigtigt, naar man vil indføre en ny Grundskat, at man samtidig siger: En Del Gaarde her i Landet skulle dog være helt skattefri. Jeg gaar ud fra, at naar man skal have en Grundskat, skal den hvile paa alle Grunde uden Undtagelse. Man kan saa gaa den Vej, som er antydnet i Loven og ogsaa i dette Forslag, at give de smaa Ejendomme et Fradrag, og jeg skulde ikke have noget imod, at man gav de mindste Ejendomme op til en Værdi af f. Eks. 4,000 Kr. et Fradrag af 80 pCt., blot man fastholder Princippet, at de ikke skulle være helt skattefri, fordi det kan træffe en meget stor Værdigrund. Det var efter min Mening egentlig den Vej, de ærede Forslagsstillere skulde være gaaede. Derved havde de i det mindste forsonet mig mere med deres Forslag, men den Vej, de ere gaaede, forekommer mig at være lige saa uheldig som den, Loven gaar.